

Hvad bøjer den moralske histories bue mod retfærdighed?

Møde nr. 99 i Den Internationale Fredskoalition, fredag den 25. april 2025

Ikke korrekturlæst

Helga Zepp-LaRouche var ikke til stede, så vi tager en anden vinkel på transskriptionen af mødet i Den Internationale Fredskoalition den 25. april 2025. Vi udvælger højdepunkterne fra diskussionen:

DENNIS KUCINICH: Først og fremmest vil jeg takke jer for invitationen til at deltage og takke hver enkelt af jer for jeres personlige engagement for fred og social og økonomisk retfærdighed. Den rejse, som hver enkelt af jer har taget for at nå frem til dette øjeblik, er beundringsværdig, og jeg er taknemmelig for at kunne deltage, om end kun i få minutter.

Jeg vender hele tiden tilbage til dette punkt – det er som om vi har brug for et nyt sprog for at beskrive den rædsel, der foregår – men de begrundelser og rationaliseringer, der er blevet fremført, skriger på vores reaktion. Det politiske system er desværre blevet købt, og der er ikke mange mennesker inden for regeringen, der kan gå til medierne for at protestere mod det, der særligt foregår i Gaza. Så vi har denne bedøvelse, en slags følelsesløshed, der har indfundet sig. Folk bryder stadig igennem, grupper af mennesker rundt om i landet og bestemt rundt om i verden går på gaden. Og jeg

tror, at det i sidste ende er den slags ikke-voldelige handlinger, der vil være med til at tippe balancen. Det var, da især studerende gik på gaden under Vietnamkrigen, at Lyndon Johnson besluttede, at han ikke længere kunne forsvare den, og han trådte tilbage. Selvfølgelig fortsatte Nixon og Kissinger i endnu nogle år, men den uro, der var i landet, var med til at fremtvinge en genovervejelse af Amerikas rolle.

Men her er vi igen – med massevold. Man havde Vietnam, Irak, Gaza, og det er en bue af umenneskelighed i vores land. I USA – jeg ved, at der er folk på denne telefonkonference, der ikke er fra USA – men USA er en af hovedinitiativtagerne til dette. Så vi har meget at gøre i vores eget land. Det er ikke kun på det politiske plan; selv før vi når til det politiske plan, må vi tænke over den bevidsthed, som disse morderiske politikker udspringer af. Det er en forandring, der sker gennem vores egne handlinger, ved at vi siger fra og samler folk; og derfor siger jeg tak for det, IPC gør, og for alle jer, der gør dette arbejde. Hvis jeg på nogen måde kan hjælpe jer med det, I forsøger at gøre, så sig til.

ANASTASIA BATTLE: Mange tak for det, hr. Kucinich. Jeg ved, at Ray McGovern er meget glad for, at De er her; han ville virkelig gerne have Dem med i dag. Jeg ved, at De har begrænset tid...

KUCINICH: Ray er en af mine helte, så det er dejligt at være her.

BATTLE: Vidunderligt! Vi ville være sikre på, at De havde tid, så De kunne blive lidt og høre, hvad han havde at sige, og så kunne De to have en samtale.

KUCINICH: Jeg vil meget gerne høre, hvad Ray har at sige, og så kan jeg godt skubbe tingene lidt her, lad mig lige sende en sms. Jeg har tid indtil kl. 11.40 østkysttid, så ja, Ray, værsgo.

RAY MCGOVERN: Hvilken gave at have alle disse Dennis her;

alle tre, især min ven Dennis Kucinich, som sandsynligvis er den direkte efterfølger til min virkelige helt, John F. Kennedy; en mand af fred, men også en mand af mod og retfærdighed. Og det er det, jeg vil tale om nu. Vi kommer fra samme trostradition, og det betyder også meget for mig. Jeg har bemærket, at fader Bury skal være med, og Jack Gilroy; min Gud, vi har en masse magtfulde personer her. En masse romersk-katolikker, der kommer fra en bredere økumenisk tradition, og det understreger jeg.

Francis er død. Hvad gjorde Francis ved Gaza? Francis kom med fromme udtalelser om Gaza. Hans mest »specifikke« udtalelse var: »Jeg har fået at vide af mine rådgivere, at mange mennesker mener, at der muligvis er tale om folkemord i Gaza, så jeg synes, vi bør iværksætte en undersøgelse.« Det er måneder efter, at verdensdomstolen allerede havde rejst tiltale mod Netanyahu og Gallant. Det minder mig om Anden Verdenskrig og Pius XII, der ikke kunne finde sin stemme. Der er strukturelle uretfærdigheder, uanset hvad Francis måtte have ønsket at gøre, han gjorde det ikke; det er min virkelighed. Han er en flink fyr; han er et menneske, OK? Men da min webmaster lagde min lille artikel om dette op, sagde han: »Flinke fyre vinder ikke boldspil, og flinke fyre stopper ikke folkemord.«

Hvad er konklusionen her? Tja, det er gode nyheder og dårlige nyheder. Det er op til os, og det er bare gode nyheder, for vi er klar til det.

Lad os gå lidt tilbage. Jahve siger til Kain, efter at han har myrdet sin bror: »Nå, Kain, hvor er din bror?« »Hvordan skulle jeg vide det? Det rager sgu ikke mig.« Eller, mere tro mod teksten: »Er jeg min brors vogter?« Jeg tror, at de mennesker, der deltager i dette opkald, er deres brødres og søstres vogtere, og at de mennesker i Gaza har meget brug for vores hjælp lige nu. Så vi har det vidnesbyrd fra Bibelen, og vi har også min yndlingsrabbiner, Rabbi Abraham Heschel, der sagde det berømte: »Når der sker uretfærdighed, er få skyldige, men

alle er ansvarlige. Ligegyldighed over for det onde« – se for eksempel på Kain. Hvem bekymrer sig om mig? Hvem bekymrer sig om min bror? »Ligegyldighed over for det onde er mere snigende end det onde selv.« Abraham Heschel var meget aktiv under Vietnamkrigen og så videre.

Hvem ellers? Hvor slemt er det i Gaza? Der var en ærkebiskop Desmond Tutu, der faktisk var præst for Nelson Mandela og kendte apartheid i Sydafrika ind og ud, ikke? Hvad sagde Tutu, da han blev spurgt: »Kan du sammenligne apartheid i Sydafrika og apartheid i Palæstina?« Han sagde: »Ja, selvfølgelig kan jeg sammenligne det.« Her er, hvad han sagde: »Livet i Palæstina er langt mere brutalt og undertrykkende end i apartheid-Sydafrika.« Og mine venner, det var før folkemordet.

Nu citerer jeg ofte en mand ved navn Albert Camus, og I kender historien, hvis I har lyttet til disse ting om, hvordan han talte til dominikanerne om fraværet af en stemme fra Rom under Anden Verdenskrig. For mig, en agnostiker? En stemme fra Rom? Ja! Så fik jeg at vide, at der var en encyklika. Jeg sagde: »Hvad er en encyklika?« Så sagde han, at det, der skal ske, er, at stemmen skal komme højt og tydeligt, så den simpleste mand eller kvinde kan forstå den, og det er ikke nok. Han sagde også til en ven under krigens højdepunkt i 1943: »Det er tænkende menneskers opgave ikke at være på bøddernes side.« Han fik Nobelprisen i 1957, hvor han udtrykte »håbet om, at den nye generation vil være af en anden kvalitet og være mindre villig til at overtage slogans eller ideologier og vende tilbage til et mere håndgribeligt værdisystem. Vi har intet at miste,« siger Camus, »undtagen alt. Så lad os gå videre. Det er vores generations væddemål.« Vi kunne lade os lede af mennesker som Dennis Kucinich. »Hvis vi skal fejle, er det under alle omstændigheder bedre at have stået på siden af dem, der nægtede at være hunde, og er fast besluttet på at betale den pris, der skal betales, for at mænd og kvinder kan være mere end hunde.«

Til sidst fra Camus, i 1943, en brevveksling med en ung

tysker, der var meget stolt. Han ville gøre Tyskland stort igen. Okay, sammenligninger er uretfærdige, men det er hans ord. »Du fortalte mig, at storheden af mit land, Tyskland, er ubetalelig,« skrev denne unge mand. »Alt, der bidrager til dets storhed, er godt. De, der som os unge tyskere er så heldige at finde en mening i vores nations skæbne, må ofre alt andet.« 1943; vi vidste allerede, at folkemordet var i gang. »Nej,« siger Camus, «jeg har sagt, at jeg ikke kan tro, at alt skal underordnes et enkelt mål. Der er midler, der ikke kan undskyldes, og jeg vil gerne kunne sige, at jeg elsker mit land og stadig elsker retfærdighed. Jeg ønsker ikke for mit land en storhed, der er født af blod og løgn. Jeg vil holde det i live og holde retfærdigheden i live.«

Jeg vil slutte hurtigt her ved blot at henvise til ting, der er sket for nylig. Lad mig tale om Heschel igen. Han var i Selma; han marcherede i alle mulige retfærdighedsoptog og demonstrationer. Dette er, hvad han sagde: »For mange af os handlede marchen fra Selma til Montgomery om protest og bøn. Søer er ikke læber, og at gå er ikke at knæle. Og alligevel sang vores ben. Selv uden ord var vores march tilbedelse. Jeg følte, at mine ben bad, eller at mine ben demonstrerede.«

Hvad med et mere nutidigt eksempel? En af mine yndlingsteologer er Annie Dillard. Hun sagde følgende: »Det er virkelig op til os. Der har aldrig været nogen andre, hverken paver eller moralske ledere, der kunne udøve lederskab ... Der er nok af os, men det, vi er nødt til at gøre, er at samle os halvt klædt i lange rækker som stammefolk og ryste vores kalabasser mod hinanden for at vågne op. I stedet ser vi fjernsyn og går glip af showet.«

Okay, jeg vender tilbage til en bibelsk historie og vil tale om Esajas, noget de fleste ikke kender til. Vidste I, at han gik rundt nøgen i to år? Det står i Bibelen, folkens, slå det op. Hvad prøvede han at sige? Han prøvede at få opmærksomhed. Folk sagde: »Åh, det er forfærdeligt! Du er nøgen.« Og han sagde: »Jeg har taget mit tøj af. I er frataget de gaver, som

Jahve har givet jer. Visionen om retfærdighed og shalom.« Shalom er i bibelsk forstand intet andet end eksistensen, tilstedeværelsen af retfærdighed. Så vi kan have fred, men vi skal have retfærdighed først.

Det sidste, jeg vil sige, er, at vi skal holde hovedet koldt og se på fordelene ved at være solidariske med hinanden. Jeg plejede at sige, når jeg talte: »Se jer omkring, for Guds skyld! Hvordan kan I ikke være opmuntrede med så fine kammerater i denne kamp?« En af trøsterne for mig var, at jeg var sammen med Stone. Han advarer os og siger: »Hør her, de eneste kampe, der er værd at kæmpe, er dem, man kan tabe, for nogen skal jo kæmpe dem. Og nogen skal tabe og tabe og tabe, indtil en dag, hvor nogen, der tror det samme som dig, vinder.« I den proces må vi bevare vores sans for humor og have det lidt sjovt. En af mine venner var præst og havde en bror, der også var præst, og de kom begge tilbage til deres irske mor og fortalte om alle de dogmer, de havde lært. Hun sagde: »Sig mig, var der noget sjovt ved jeres møde?« De var lamslåede, for de indså, at uden lidt sjov sker der ingenting.

Så lad os være retfærdige mennesker, lad os have det sjovt, men lad os holde fast, som Dennis Kucinich og mange af jer allerede har gjort. Tak, fordi jeg måtte tale.

BATTLE: Tak, Ray! Hr. Kucinich, vil De sige noget?

KUCINICH: Jeg vil også gerne takke Ray for den lærde præsentation. Det er op til os. Det, jeg laver lige nu, er at skrive; jeg poster på substack, hvis I har mulighed for at gå ind på denniskucinich@substack, kan I få et gratis abonnement. Jeg skriver netop om de emner, vi er optaget af.

Tak for det arbejde, I alle sammen gør. Tak igen, Ray. Og jeg ser frem til at se jer og være sammen med jer igen. Fortsæt det gode arbejde! Tak.

MCGOVERN: Ønsk mig held og lykke, og dem af jer, der beder, så bed for mig. I eftermiddag tager jeg til Moskva sammen med

Oliver Stone. Vi har flere møder og paneldiskussioner. Og det bedste af det hele er, at vi vil være der på 80-årsdagen for afslutningen af Anden Verdenskrig, hvor vi var allierede. Vi vil understrege, at vi var allierede dengang. John Kennedy sagde i sin vidunderlige fredstale, at USA og Rusland næsten som de eneste stormagter i verden aldrig har været i krig. Vi vil forsøge at tale om det og sprede budskabet. Måske vil noget af det også vende tilbage til USA. Men tanken er, at dette er noget, der skal fejres; det er muligheden for, at denne fyr, Steve Witkoff, der er i Moskva, mens vi taler, og netop har talt med Putin, vil have nogle gode nyheder til os. Jeg tror, det er der, spillet spilles. Så ønsk mig held og lykke, og jeg kan nok ikke være med i næste uge, men jeg vil være med i ånden.

DENNIS SMALL: Jeg har et godt råd til dig, Ray, til din rejse. Hav det sjovt!

MCGOVERN: Perfekt! OK, på den baggrund, mange tak, alle sammen.

Lidt senere:

FADER HARRY BURY: Det, der virkelig betyder noget for mig, er, at Helga har argumenteret for vigtigheden af at se alle mennesker som gode. Og den hellige fader, pave Frans, behandlede alle mennesker som gode. En af grundene til konflikten i verden er efter min mening, at vi misforstår, hvad retfærdighed handler om. Vi tror, at retfærdighed er hævn. Så vi tror, at den måde, man kan stoppe ondskab på, forhindre folk i at gøre dårlige ting, er ved at straffe dem. Og straf er vold, og når man bruger vold, fører det til hævn. Og det er det, vi oplever, og både Helga og pave Frans har argumenteret imod det.

Og Oase-planen opfordrer til retfærdighed, hvilket betyder at behandle alle lige. Så Schiller-instituttet og pave Frans talte med samme budskab. Og jeg håber, at folk er begyndt at

forstå det, at grunden til, at folk over hele verden har holdt af pave Frans, er, at han tænker på mennesker i udkanten. Og der ville ikke være nogen mennesker i udkanten, hvis vi havde Oase-planen, hvor vi opnår fred gennem udvikling. Så det er i hvert fald vigtigt for mig at forstå og fremme Oase-planen, fordi den er i pave Frans' ånd. Tak.

DENNIS SPEED: Tak, fader Bury. Lad mig lige sige noget, for mange af dem, der vil være med, ved ikke dette om Dem. Jeg vil bare læse noget fra hans biografi.

»Fader Burys aktivisme begyndte som ny præst, da han tjente ved University of Minnesota's Newman Center i 1960'erne, hvor unge katolske mænd bad ham om at skrive breve for dem som samvittighedsnægtere mod Vietnamkrigen. I 1971, på anmodning af nogle vietnamesere, lankede han og tre andre sig fast til den amerikanske ambassades port i Saigon for at protestere mod Vietnamkrigen.«

Det var altså ikke en protest her, som Anastasia henviste til. Det var en protest i Saigon i 1970'erne. Det er meget i tråd med Rabbi Heschels tankegang. I 2005 var han i Gaza, hvor han fungerede som menneskeskjold, da han midlertidigt blev bortført. Så dette er en mand, der helt klart har gjort præcis det, Ray McGovern talte om før. Vi er altid bærede over at have ham hos os, og vi er især bærede over hans klare idé om Oase-planen, der er blevet fremlagt og som i øvrigt vil blive drøftet på vores konference.

Så, fader Bury, jeg ville bare sikre mig, at du fik anerkendelse for det. Og endnu en gang mange tak for dine bemærkninger.

BATTLE: Næste taler er Carolina fra Mexico. Hun har en rapport om rekrutteringen af unge. Som det er blevet rapporteret i de sidste par uger, har vi gjort en stor indsats op til majkonferencen for at besøge universiteter og andre steder, hvor der er mange unge, for at få dem til at blive aktive.

Især i Mexico har vi haft en del succes. Så vi er glade for at have Carolina Dominguez her til at give sin rapport.

CAROLINA DOMINGUEZ: Jeg vil gerne fortælle om de aktiviteter, vi har, ikke kun i Mexico, men i hele Latinamerika. Jeg vil gerne starte med at nævne noget, der har hjulpet os i arbejdet med de unge. Det dokument, jeg vil nævne, er en bog af Martin Luther King, der hedder *Why We Can't Wait*. Det er en meget ekstraordinær bog, som jeg kan anbefale til alle. Han dedikerer den til sine børn, men i forordet skriver han, at han håber, at hans børn i fremtiden ikke vil blive bedømt på deres hudfarve, men på deres karakter og handlinger.

I bogen præsenterer han det berømte brev, han skrev i Birmingham-fængslet, hvor han svarer på kritikken fra sine samarbejdspartnere, der sagde, at hans handlinger ikke var korrekte, og at det var derfor, han sad i fængsel. Han siger noget meget morsomt. Han siger, at han ikke svarer sine kritikere, for hvis han gør det, vil han ikke kunne gøre noget. Det vigtige er handlingerne, og i den forstand svarer han på noget, der for os har været grundlæggende – arbejdet med unge. Det er opfattelsen af ikke-voldelig handling. Hans svar er, at selv om de skal demonstrere og lave aktiviteter, er den bedste måde at nå til enighed på gennem forhandlinger. Martin Luther King siger, at det er sandt, men når ledelsen ikke vil forhandle, fordi de ikke anser det, den anden side præsenterer, for vigtigt, er man nødt til at provokere forhandlingerne, provokere en spænding. Det er det, han taler om, når han taler om at skabe spænding gennem direkte handling. Den enkelte skal være klar over, at han ikke er enig i det, der foregår. Moralske skal den enkelte være meget klar over, at det, der sker, ikke er det, han tror på; han skal være meget klar over det, ikke kun i sit hjerte, men også i samfundet. Disse ikke-voldelige handlinger skaber en spænding, der gør det muligt for dem at blive hørt.

Det er meget vigtigt for os, fordi mange mennesker naturligvis mener, at vores mobilisering eller demonstration eller en

eller anden handling, der er i uenighed med idéerne, skal være voldelig, men ikke idéen om, at dette vil bane vejen for et forslag. Det, vi gør med den internationale ungdomsbevægelse, ikke kun i Mexico og Iberoamerika, men internationalt før med ledelse af Lyndon LaRouche og nu med Helga Zepp-LaRouche, er netop det. Vi skaber den spænding, ikke for at bruge ungdommen som syndebukke, som det sker med krigene og de politiske partier, der bruger dem under valgkampagnerne, hvor de bagefter bare kastes væk.

I Schiller-instituttet har vi en konstant oplysningskampagne om dybe ideer, der giver ungdommen mulighed for at blive ledere. Disse ideer indebærer økonomiske forslag. I denne proces med at arbejde med de unge skal man først forstå, at de har brug for et niveau, der giver dem mulighed for at blive hørt. De unge har et stort potentiale, ikke kun på grund af deres alder, men fordi de træffer beslutninger om deres moralske kvalitet på lang sigt. Vi er nødt til at give dem de redskaber, så når de beslutter sig for den moralske kvalitet af den vej, de vælger, har de tilstrækkelig viden til at gøre det rigtige.

I dette arbejde med de unge afholder vi internationale møder og dialoger, hvor repræsentanter fra Colombia, Brasilien, Argentina, Mexico, Europa og USA deltager. De fremlægger deres bekymringer om den aktuelle situation. De ønsker naturligvis ikke krig, men de ser ingen muligheder for, hvad de kan bidrage med til samfundet. Vi havde netop en international ungdomsdialog i sidste uge, hvor de fremlagde flere forslag om energi, hvilke typer job de unge vil have, og hvad de kan gøre for at ændre situationen. De var meget åbne og havde grundlæggende spørgsmål, der bør besvares. Jeg vil sige, at når vi skaber denne spænding, når en kongresmedlem eller leder siger »OK, jeg vil lytte til jer«, hvad har man så at sige til dem? Vi er nødt til at være klar med, hvad vi vil sige, for der er en spænding. Vi skal have disse forslag, og de unge skal vide, hvordan man ændrer økonomien. Derfor har vi disse

ungdomsdialoger. Derfor arbejder vi sammen med dem om, hvad en økonomi er, at den skal give værdi til mennesker, for det vigtigste produkt i en økonomi er mennesker. LaRouche sagde, at det vigtigste, der driver økonomien, er kreativitet, de ideer, der skabes af enkeltpersoner, der ønsker at gøre tingene bedre. Så når de taler med en leder og siger: »Hvad har du at sige til mig?«, skal de være meget klare over, at det, vi præsenterer, er det, der vil fungere for økonomien. Det er det, vi lærer de unge: hvad er produktivitet, hvad er en økonomi. Det har været meget polemisk. Vi har hørt om det på disse møder. Hvad er den bedste type energi, der kan fungere for deres lande, hvilke typer job? Vi synes, det har været meget optimistisk. Ungdomsmødet var meget godt, fordi folk kunne udtrykke, hvordan tingene gik, og komme med deres forslag.

Jeg syntes, det var meget morsomt at høre om de problemer, vi har med de unge. Der var en ung mand fra Brasilien, som skal til konferencen i New York i maj. Tolkene oversatte fra engelsk til spansk, men på et tidspunkt begyndte han at tale portugisisk. Det var meget morsomt, for vi sad alle stille, da det var umuligt at oversætte hans ord fra portugisisk til spansk eller engelsk. Det ændrede mødet; vi tænkte over, hvordan vi kan høre de unge fra Iberoamerika tale på deres eget sprog, og hvordan vi kan videreformidle deres ideer til andre unge i verden. Det er den slags emner, vi vil tage op i denne ungdomsdialog; hvordan vi kan svare på det, de præsenterer, og hvad vi gør.

Vi holder disse møder hele tiden, især med Helga. Denne gang deltog Megan Dobrodt og Jason Ross. Det var meget produktivt, og der var stor optimisme om, at vi gennem dette arbejde med de unge, som Martin Luther King sagde, gør det, fordi det er nødvendigt, og at de mennesker, der kritiserer ham for at skabe denne spænding, ikke forstår det.

Jeg vil slutte med endnu et citat fra samme brev af Martin Luther King. Ligesom Sokrates mente han, at det var nødvendigt

at skabe en spænding i sindet for at mennesker kunne overvinde deres afhængighed og skabe en vej til at blive individer. [faktisk citat: »Ligesom Sokrates mente, at det var nødvendigt at skabe en spænding i sindet, så individer kunne hæve sig fra myternes og halve sandheders trældom til den uhindrede verden af kreativ analyse og objektiv vurdering, må vi også se behovet for ikke-voldelige gadflies, der skaber den slags spænding i samfundet, som vil hjælpe mennesker til at hæve sig fra fordomme og racisme til forståelse og broderskab. Formålet med vores direkte handlingsprogram er at skabe en situation, der er så kriseramt, at den uundgåeligt vil åbne døren for forhandlinger. Jeg er derfor enig med dig i din opfordring til forhandlinger. Alt for længe har vores elskede Southland været fastlåst i en tragisk indsats for at leve i monolog snarere end dialog.»]

Det er det, der sker med de unge. Vi opfordrer dem til at tilmelde sig og deltage i konferencen i maj. Det vil være meget vigtigt. Vi vil have et ungdomsudvalg, der vil præsentere disse forslag og det arbejde, vi gør med dem. Det var det, jeg ville præsentere. Mange tak. [dk/rm] [cd] [ssu]